

Pondělí, 29. 9. 2014, Petřínské zahrady

Scházeli dolů do údolí, ke tmavé řece, co byla sotva vidět. Mlha zahalovala téměř vše kolem nich a na některých místech začínala připomínat hustou sněhovou bouři. Eva vytáhla ruku z kapsy a nechala několik vloček dopadnout na horkou dlaň. Ty se hned po dotyku s její pokožkou změnilly v kapky vody. „Je to opravdu sníh. Jak je tohle možné? Je září.“ Sice si začínala uvědomovat, že klimatické změny, ke kterým na planetě docházelo, mohou klidně přinést i sníh ke konci září. Sama tomu v tuto chvíli nebyla sto uvěřit.

„Když se blíží vyčerpání energie, může se stát cokoli,“ zašeptala mrzutě Marika Mayiným hlasem a zvedla svou zamračenou tvář na oblohu.

„Jak je to s tím „*Stane se něco apokalyptického*,“ zeptala se Eva zvědavě, zatímco procházeli otvorem ve zdi a přešli do další části zahrad. Marika se zastavila a z jejích úst vyšel povzdech, jako když učitelka musí opětovně vyložit látku, kterou už mají všichni žáci mít zvládnutou. „Každý zná tragickou událost pádu Dvojčat. To, že je to teroristický útok, s tím souhlasí hodně lidí. A nikdo se jim nebude divit. My, řekněme vyvolení, to vidíme, jako jasný signál, že toho dne New Yorku došla energie.“

„Chceš říci, že za to může ta energie?“

„V podstatě může. Padly bariéry ochrany. Temnota město zahalila a dovolila, aby se to stalo. Stejně se to má s Londýnem.“

„Co s ním?“

„Vyhořel v září 1666. I zde došlo k vyčerpání energie.“

„Proč jste tomu nedokázali zabránit?“

„Je to složitější. Někdy je temnota lstivější, agresivnější. Někdy dokáže zviklat i samotného vyvoleného. Uvědomte si, že na toto neexistují žádné vědecké spisy či bichle,“ pokračovala Marika.

Eva se v tu chvíli zastavila. Její tvář měla přemýšlivý výraz.

„Co se děje,“ zeptal se Marek, když si všiml jejího strnulého pohledu.

„Myslím, že v tomhle se Mariko, nebo May, nebo kdože to jako jsi, pleteš.“

„V čem se pletu,“ řekla přidušeným hlasem Marika a její čelo se celé zkrabatělo vráskami.

„V tom, že neexistuje žádná studie.“ Nadechla se. „Jenže ona existuje. Mám ji tady. A vím, kdo se skoro trefil do popisu toho, o čem nám tu povídáš.“

„Kdo?“ Marika se přitom na Evu překvapeně podívala.

„Stuart Marsden. Vlastnil knihkupectví Na břehu řeky.“ Jak řekla jeho jméno, Marek ztuhl taky. „Řekla jsem snad něco špatně?“

„Marsden... Ten je spojený se Slunečním domem. Viděl jsem ho tam skrze fotku, na níž byli rodiče May a i tvůj...“

„Myslíš... můj...“

„Otec. To myslím.“ Udělal pauzu a nadechl se. „Promiň.“

Eva jen kývla. O smrti svého otce se už dlouho s nikým nebavila. Byla to pro ni uzavřená kapitola v jejím životě. „Ten Marsden musí vědět víc. Věnoval se tomu poměrně aktivně...“ Než dokázala něco dopovědět, mlha i sníh zmizely. Zvedla hlavu. „Co se právě teď stalo?“

„To nevím,“ zašeptala Marika. „Ale nelíbí se mi to.“

„Může to znamenat, že by někdo mohl být...“, začala Eva.

„Mrtvý? Ne. Ne. To bychom poznali. Pokaždé, když někdo umřel, tak jsem to cítila, jako kdybych umřela já. I tak bychom si měli pospíšet. Na toho Marsdena máme přeci času dost,“ řekla Marika a opět nabrala svěží tempo.

TEMNÁ PRAHA

DÍL 9.

Správným směrem

Od Petřínských zahrad se vydali přes řeku k Národnímu divadlu. Lamy jasně zářily i do těch nejzapadlejších rohů a nebe se změnilo v magickou hvězdnou show. Když přecházeli přes most Legií, nemohla se Eva nezastavit a zadívala se na Karlův most. Teď, z té dálky, nepůsobil vůbec hrůzostrašně. Sochy si v klidu spočívaly na místech, která jim byla určena, a po jedovaté mlze nebyla nikde ani památka. Když vycítila něčí pohled na své postavě, dala se zase do pohybu. Při jejich cestě na Václavské náměstí nepotkali ani živáčka. Jen z výloh na ně tu a tam bez citu zírala figurína oblečena do právě módního hitu. Potajmu sledovala jejich kroky, než jí zmizeli z dohledu.

Už byli skoro u svého cíle, když se Marika musela posadit. Začínalo jí to vyčerpávat víc a víc. Cítila, že za chvíli bude muset předat otěže tohoto těla May, a tím jim nebude nijak nápomocná.

„Je v pořádku,“ zeptala se Eva, když se podívala na Mariku.

„Musí si odpočinout. Jsou to dvě duše v jednom těle. A teď už to tělo relativně dlouhou dobu ovládá Marika. Víš, ta, co je mrtvá,“ odpověděl pohotově Marek, jako naprostý profík.

„Chápu. Chápu. Jen jsem se zeptala.“ Rozhlédla se. Noc padla a po sněhu nikde ani památky. Cośi uvnitř ní se ozvalo a ona se lehce zachvěla. Cítila zimu, která přicházela odkudsi poblíž. Zvedla hlavu a její pohled se zastavil u vchodu do metra Můstek. Něco se jí nezdálo. Nechala to být a udělala několik kroků blíž k samotnému Václavskému náměstí. Poblíž ní byla pata obchodu s oblečením New Yorker a po pravé ruce pak měla celé náměstí na vrcholku se svatým Václavem.

„Říká se, že snad jeho babička byla vyvolená,“ zašeptala Marika.

„Ludmila, že byla Vyvolená?“

„Je to dávno, ale kolují o tom zkazky. Ludmila a její snacha Drahomíra. Obě dvě byly vyvolené, ale Drahomíra se nechala pohltit temnotou a nechala Ludmilu uškrtit, aby nemohla zachránit Českou zem.“

„Ale v té době se Čechám i dařilo, nebo snad ne?“

„Přenesla svůj dar na Václava. Zachránila zemi před zničením, ale Drahomíra udělala to samé. Poté, co byl Václav zabit...“ Už neměla energii na to dál mluvit.

„Chceš říci, že každý svatý mohl být hypoteticky Vyvolený?“

Kývla na souhlas a zavřela oči. Eva se zamyslela. Jako kdyby jí něco našeptávalo. Jako kdyby jí před několika nocemi něco oslovilo. Vybavila si událost na mostě, a ať se opravdu stala nebo ne, byla to Ludmila, kdo ji varoval před mlhou. To ona ji pomohla. To vše potvrzovalo Maričina slova. Eva udělala několik kroků blíž k zavřeným stánkům, co se tu postavili. Zase se blížila sezóna trhů a všude v dolní části náměstí už stáli poutače – Podzimní jarmark. V tu chvíli vnímala život, který tady i v pokročilou dobu byl, a vnímala ty samé vibrace, které vycházely z metra. Stín, co se prohnal nad jejím obličejem, jí dal šanci vidět víc. Otočila se ve směru pohybu. Ztuhla. Ulice Na Příkopě. Galerie Nebesa. Že by to byl signál?

„Co jsi viděla,“ špitl Marek, až nadskočila. Přišel k ní tak potichu, že se ho opravdu lekla. Jeho hlas byl ale kupodivu uklidňující.

„Myslela jsem, že vidím mého průvodce, který by mi ukázal, co se stane.“

„No... Povím ti jedno, pokud Marika nelže, tak už jsme je viděli. Jen si musíme setkání s nimi oživit.“

„A to, co je důležitější... Galerie Nebesa v tom hraje velkou roli,“ řekla tajemně a podívala se ulicí před sebe.

„Tak se k ní jdeme podívat,“ řekl Marek a otočil se k Marice, která pořád nabírala sílu.

„Jděte. Zůstanu tady. Budu na vás čekat,“ řekla vyčerpaně a pak si sedla na holou zem a opřela se o lavičku. Sklonila hlavu a doufala, že to něco, co jí bere energii, přejde.

Oba dva se tedy vydali na místo, které oběma v minulosti přineslo trauma. Evě neexistující drastickou budoucnost hořící budovy plné mrtvých lidí a Markovi reálný šok z toho, co viděl.

„Upřímně, abych pravdu řekla, moc se mi tu nelíbí,“ zašeptala Eva, když už byli oba dva na dohled troskám a fáborkům se zákazem vstupu.

„Co se ti stalo během toho požáru?“

„Nic. To je právě to, co se mi nelíbí. Průvodce mi ukázal mou vlastní smrt a já jsem se jí vyhnula. Nikomu jsem nic neřekla. Nikoho jsem nevarovala. Nechala jsem je umřít. Jen svému příteli jsem řekla, že se akce ruší.“

„Jak to myslíš?“

„Měla jsem být v galerii Nebesa. Měla jsem jít na koncert mé kamarádky, kterou jsem už dlouho neviděla, a která tam umřela.“ Podíval se za sebe na schoulené tělo, které patřilo May.

„Nemohla jsi nic udělat. Nezabránila bys tomu. Pokud to bylo způsobeno tou temnotou, tak bys tomu nezabránila.“ Když říkal „*ta temnota*“, nebyl si až tak jistý, co tím myslí.

„To si taky říkám. Prchla jsem pryč. Stála jsem na Karlově mostě, kde jsem se střetla s tím, co k té věci patří. Nedokážu to popsat.“ Zachvěla se v náhlém přívalem chladu. „Co ty?“

„Fotil jsem na Staroměstském náměstí May pro jeden reklamní projekt, když jsme ucítili ten zápach. Byli jsme oba přímo u toho, když galerie hořela a pak se to stalo. Když Marika umřela, byla nejbliž May. Všichni byli nejbliž May. Všechny ty mrtvé duše se přenesly do May. Nádoba mrtvých byla jejich vysvobozením. Marika se musela skrze všechny ty duše doslova probojovat, abychom si jí všimli. May to málem to nedala.“

„Bože,“ zašeptala Eva.

„No...říkal jsem si to samé. Od té doby je prostě jiná. A to, i když není posedlá Marikou.“

„Zdá se, že Galerie Nebesa hraje nějakou děsivě depresivní roli v této celé hororové scéně.“

Na to Marek už nic neřekl. Mezitím došli až k samotné hranici fáborek, za kterou už nikdo nesměl.

„Co teď,“ řekla jen tak do vzduchu Eva.

„Uvidíme, co bude!“

Marek chvíli přemýšlel a díval se na vchod do Galerie Nebesa. Rozhlížel se kolem, ale nebylo tu nic, co by mu pomohlo. Kromě pásky Policie s nápisem vstup zakázán tu nebylo nic – všechny plakáty, reklamní poutače na koncert Mariky Svatošové, prostě nic. Jako kdyby se prostor kolem Galerie proměnil v území Nikoho. Až po chvíli si uvědomil, že zírá do neznáma Temnoty vycházející zevnitř budovy; byla přímo magnetizující.

Eva stála těsně u fáborků policie s nápisem *zákaz vstupu* a dívala se před sebe. Doufala, že přiletí můra a ukáže jí, co se stalo, ale nikdo nepřiletěl. Nikdo ji neukázal cestu a nikdo ani kolem neprošel.

Měla čas se zamyslet. Možná by mohla zavolat Tomášovi. Bude mít strach, že se neozvala. Bude se určitě pít po tom, co se stalo. Jak mu to vysvětlí? Jak mu sakra vysvětlí, že šla na Hrad, kde se ztratila na skoro tři dny; v katakombách, kam v tu chvíli nikdo nesměl chodit.

Vytáhla mobil a začínala lovit v seznamu Tomášovo jméno. Během vteřiny jí přišla zpráva. Ne od Tomáše, číslo se jí na displeji neukázalo.

„Co to...“ sykla překvapením. Autor zprávy: Neznámý. Text: Galerie Nebesa. Zapátrejte v paměti. Náměsíčník. „Jak to dělá,“ zašeptala a pak zvedla hlavu. Podívala se na Marka, jak se snaží něco spatřit uprostřed tmy. Nakonec se otočila k Marice. Jediná ona jí teď mohla poradit. Cestou strčila mobil zpět do kapsy svého dostatečně špinavého kabátu a stále se ohlížela, jako kdyby čekala, že se někdo z ničeho nic objeví za rohem a zaútočí.

„Mariko, jsi stále u nás,“ zašeptala Eva a opatrně si sedla vedle oslabené dívky.

„Ještě jo,“ odpověděla ztěžka a trošku se srovnala. „Ale nevím, jak dlouho to vydržím.“

„A mohla bys mi s něčím poradit,“ zeptala se a ohlédla se za Markem. Ten tam stále stál a pořád se díval do tmy.

„Pokusím se. Hoď to na mě,“ řekla s falešným úsměvem na Mayiných rtech.

„Byl někdo...“ Zastavila se. „Měl někdo schopnost, jak to říci, vědět všechno? Ne. Chci říci...ne. Tohle chci říci.“

„Proč se ptáš?“ Eva se nadechla. Nevěděla, jak to má vysvětlit. „Snaž se soustředit. Půjde to samo,“ zašeptala s vypětím sil Marika.

„Už od soboty dostávám podivné zprávy od osoby, která si říká Náměsíčník. Píše mi věci, o kterých jen přemýšlím. Zprvu mě napadlo, že je to jen dobrý hacker, co se mi vloupal do počítače, nabořil se mi do účtu a dělá si ze mě legraci. V podstatě mě a Marka svedl dohromady. Přijde mi, jako kdyby dokázala být na dvou místech zároveň. Způsob, jakým se dostala do toho zapadlého knihkupectví, byl, když už nic jiného, tak přímo marvelovský.“

Marika se zasmála. „Marvelovský...vtipný. Některé naše schopnosti by se tak klidně mohly nazývat.“ Nadechla se a opřela se zády o studenou kamennou zídku, na níž byla lavička. „Charakteristika našich schopností je v základu stejná. Může se měnit ale podle samotných vlastností člověka, který byl vyvolen, aby se stal nástrojem pro ochranu a obnovu samotné energie města.“

„Co tím chceš...“ začala Eva, ale během vteřiny ji Marika přerušila.

„Nikdo z nás neměl možnost jen tak se teleportovat. Takže k tomu musel ten tvůj náměsíčník použít něco jiného.“

„Může být součástí vyvolených?“

„Může anebo se k tomu dostal náhodou. To musíte poznat sami. S tím vám neporadím. Je však jasné, že toho ví mnohem víc, takže by ses s ním měla setkat. Třeba se ho i zeptat...“

„Jí zeptat,“ zašeptala Eva. Bylo zajímavé si uvědomit, že odteď o ní mluvila jako o něm. „Je to ona. Odhalila se mi v knihkupectví, kam mě sama navedla.“ V tu chvíli cítila břímě tížící ji v batohu. Ne jedna, ale hned dvě – Jedna, co ji donutila jít do toho knihkupectví, a druhá, na níž ji ta první odkázala. Netušila, jak moc toho může říci. Vybrala si mlčení, které po sléze probourala strohým dokončením – „A pak zmizela.“

„Bude určitě chytrá. Pokoušela ses zjistit přes internet její IP adresu, cokoli, co by ti pomohlo ji odhalit, odhalit to, odkud si s tebou psala?“

Eva byla trošku strnulá. Povolila, až když jí došlo, že jsou obě dvě skoro stejně staré. „To mě nenapadlo.“

Obě dvě ztuhly, když za sebou uslyšely kroky. Eva se otočila a oddechla si. Byl to jen Marek.

„Nic tam nevidím,“ zašeptal. „Co na mě tak zíráte,“ když si všiml jejich pohledů.

„Nic. Jen jsi ... jen jsi nás vylekal.“

„O čem se bavíte? Jak se cítíš, May?“

„Ještě jsem to já, Marika, ale už to nebude dlouho trvat. Cítím to v Mayiných kostech.“

„No hlavně, že budete obě v pořádku,“ řekl znepokojivým hlasem Marek.

„No, to se uvidí.“ Nadechla se a trochu se rozkašlala. Celé Mayino tělo se při kašli zachvělo jako vodní hladina v bouři. „Eva se ptá, jestli někdo z nás má schopnost teleportace či neomezeného vpádu do jiného počítače.“ Eva se při jejích slovech zamračila. To mělo zpětnou vazbu a Marika se rozchechtala. „Straší jí někdo pod nickem Náměsíčník.“

V tom Marek zbledl.

„Co se stalo,“ zeptala se Marika a už se snažila uklidnit, aby jí smích nedovedl k dalšímu záchvatu kašle.

„Někdo s tímhle nickem se mnou už mluvil,“ řekl překvapeně.

„Kdy,“ zeptala se Eva a v obličeji zbledla stejně jako předtím Marek.

„Dnes, když jsem hledal jednu ženu. Jmenovala se Kasandra...“

„Štědrá. Kasandra Štědrá. To dává smysl,“ řekla z ničeho nic Marika.

„Co dává smysl? Protože mě to žádný smysl nedává,“ řekla Eva.

„Kasandra Štědrá nás tři (Myslela sebe, May a Evu) dala dohromady. To ona stojí za Slunečním domem. Byla jednou z těch, co to právně povolili. To ona mě přivedla k Vyvoleným nebo *já nevím, jak by se mohli nazývat*. Je mrtvá.

„To už vím,“ řekl Marek. Vypadal jinak. Jako kdyby měl v tuhle chvíli víc energie než všichni ostatní. „Navedla mě na spojení mezi tebou, Mariko, se Slunečním domem, Evou, May a Stuartem Marsdenem. Už jsem v tu chvíli měl v hledáčku právnickou firmu Green&Stoklasa, ale ona mě do ní nahnala, jen proto, abych se dozvěděl, že je Kasandra mrtvá. I když mi ta firma zrovna nesedla.“ Vzpomněl si na Magdu a její lehký polibek. Začínal rudnout v obličeji.

„Je jasné, že ať je Náměsíčník kdokoli, bude vědět hodně,“ řekla Eva a tím se vrátila k tématu Náměsíčník.

Marika se odmlčela. Zdálo se, že přemýšlí. „Ať je to kdokoli, patří k vám. Vidí víc, než normální člověk. Zdálo by se, že je o krok napřed, ale není. Patrně bude hodně používat mozek. Evo, co po tobě vlastně chtěl?“

„Že máme zapátrat v paměti a něco o tom, že už tu byla.“

„Kdo už tu byl,“ zeptala se Marika.

„To mi nenapsala,“ odpověděla Eva. A Marek se zamyslel. Snažil se zapátrat v paměti. „Myslíte, že tím: „už tu byla“, myslela tady. Jako tady to místo? Galerii Nebesa?“

„Všichni se jednou už museli setkat. Někde nějak se propojit. Bez ohledu na to, zda se přímo dotkli. Pro nás patrně společným místem byl Sluneční dům. Pro vás to bude...“ Nedokončila to. Podívala se za ně směrem ke Galerii Nebesa.

„Proč zrovna tady,“ tázavě prohodila Eva.

„Protože jsem tu umřela já. Byla jsem poslední. S mou smrtí se aktivovala další skupina.“

„To dává smysl,“ řekl Marek. „A mám pocit, že jsem tu někoho viděl.“

„Koho,“ prohodila Eva.

„Dívku. No, spíše mladší ženu. Viděl jsem ji vcházet do galerie, když mě tady May překvapila. Byla jiná. Odhodlaná. Možná reportérka.“

„Dokážeš si vybavit její tvář? Něco víc, co by nám ji pomohlo najít?“

„Ne.“

„Tak to budeme muset kontaktovat toho vašeho Náměsíčníka, aby nám ji pomohl najít,“ špitla Marika a trochu zaúpěla.

„To znamená, že...“ nakousla Eva, ale větu nedokončila. Všichni měli na mysli to samé. „Budeme muset začít surfovat na netu a Náměsíčnice si nás sama najde. Teda alespoň v to doufám.“ Věřil, že nahlas to vyznělo silně a odhodlaně, jak si sám myslel.

Za Měsíce, který vše sledoval s pichlavou dotěrností, se postavili na nohy a s Marikou zavěšenou mezi nimi se dali na cestu domů.

Sotva udělali těch pár malých krůčků, Marika sebou trhla. Její tělo se prudce narovnal. Chvilí v té podivné křečovitě póze zůstala a pak se všechny svaly uvolnili, najednou, jako vlna, která se roztrhne o útesy. Stala se z ní jen leklá ryba v něčí náručí.

Po chvíli otevřela oči a ztěžka se nadechla.

„Jsem to zase já Marku,“ sykla potichu a podívala se do jeho tmavých očí. Poznal ji. Její hlas se mírně změnil. Nepatrně. Zprvu nevýrazně, ale při každé další přeměně, se Mayiny rysy změnily o něco víc. Její vlasy se víc zakudrnatily, její oči přestávaly mít asijský vzhled. Získávaly cikánský nádech. Jako kdyby Marika Mayino tělo začínala vlastnit nejen po duchovní stránce, ale i poté fyzické. Párkrát se mu do hlavy dostala myšlenka, co by se stalo, kdyby se to dělo častěji – Zmizela by časem May docela? Zůstala by tu už jen Marika? Vždyť bylo troška v něčím těle. Nedokázala se udržet dlouho – ale vždy měl pocit, že v je v jejím těle o něco déle. O pár vteřin, minut. Co potom? Hodiny? Dny? Týdny? Celé měsíce? Chodil by se dvěma ženami najednou? Chtěla by s ním vůbec žít? Chtěl křičet, nahlas a hodně dlouho. Oklepal se a tu zrádnou myšlenku zahnal zpět, odkud se zrodila.

Vzali si taxíka a zbytek cesty nikdo nic neřekl. Netušili, o čem by se měli bavit. Věděli, že by toho bylo poměrně dost, ale nechtěli před nebohým řidičem vypadat jako blázni.

Taxi zastavilo hned před domem, kde Marek a May bydleli. Marek zaplatil a nechal muže nějakých třicet korun k dobru, prý aby měl lepší zbytek směny.

Během výstupu do jejich patra se May dala konečně dohromady, a když Marek odemykal dveře jejich bytu, vůně po Marice už úplně vyšuměla. Téměř srazila Marka na zem, jak se kolem něj prohnala. Její trochu agresivní cesta měla svůj cíl – koupelnu. Pořádná sprcha, která by ulevila její duši, bylo to jediné, co měla v hlavě. Jako kdyby zapomněla na vše, co se doposud stalo.

Marek jen stěží mohl popadnout dech a k jeho uším doléhal potlačovaný smích. Otočil se směrem k Evě a v jeho obličejí se dalo jasně vyčíst jisté naštvání.

„Plně ji chápu. Kdybych mohla, tak bych pro sprchu i zabila.“ Podívala se na sebe a teprve teď jí došlo, že je celá od hlíny a prachu. Nahlas si povzddechla a sklopila hlavu. Po chvíli jí zase zvedla. Marek stále stál mezi dveřmi, ale výraz v jeho tváři se změnil. Už se přestal mračit. Místo toho se tvářil, jako kdyby objevil lék na nevyhlášenou nemoc. „Co,“ vyjekla Eva.

„Ale... jen mě něco napadlo,“ odpověděl a naznačil Evě, že může vstoupit dál.

O mnoho litrů horké vody a jednoho celého tekutého mýdla později už obě dvě dívky seděly na stoličkách u díry do kuchyně. Obývacím prostorem se linula uklidňující hudba klavíru a Marek pobíhal sem a tam jako zmatené štěně.

„Díky za tu sprchu,“ zašeptala blažeností Eva, a ještě víc se zachumlala do měkkého županu blankytně modré barvy. „Nebude mu to vadit?“

„Ne. Nebude. On ho beztak měl na sobě jenom jednou,“ špitla May a usmála se. Jak zase ztichla, objevil se před nimi. V očích měl skoro až hororově groteskní výraz a jeho ústa se chvěla nervozitou.

„Co se děje,“ vyděšeně vyjekla May, jako by na chvíli ztratila to, co díky sprše získala.

„Nic,“ procedil mezi zuby. „Tedy skoro nic. Trochu se hádám s Emmou o tom, co chci hledat.“

„Kdo je Emma,“ zašeptala Eva?

„Emma je Markova verze prohlížeče Magic.“ Eva kývla a potutelně se usmála. „Nechápu, jak se můžeš hádat s prohlížečem,“ propukla May v salvu smíchu.

„Je to chytrý prohlížeč.“ Zamračil se ještě víc než před chvílí na Evu.

„Ale pořád JEN prohlížeč. Tak ho vypni.“ Poradila mu.

„Vypni! Vypni! To může napadnout jenom Tebe,“ vyštěkl, celý zrudl a zase zmizel z jejich dohledu.

Eva se tvářila zmateně, místo toho May byla v naprostém klidu. Po zdánlivě krátké době mlčení se May ozvala. „A to se dokáže chovat tak krásně, když je na tom ten druhý špatně.“

„Narážíš na tu událost u Galerie?“

„Jo. Anebo spíše na to, co se stalo poté.“ Její hlas se postupně vytratil. Evě došlo, že je to zrovna věc, o které se nechce bavit. Byla překvapená, že se May po chvíli zase rozpovídala.

Samozřejmě, že byla Eva zvědavá, ale netušila, co všechno se dozví, co všechno sebou přinesl jejich pokus s magií. A to to stále považovala za vtip, co se vymknul kontrole. Její mysl se tu chvíli vrátila ke knize, co našla pod katakombami Pražského Hradu. Instinktivně se začala ohlížet a pak si své tašky všimla u nohy barové stoličky, na níž seděla. Bude tam toho určitě víc, napadlo ji.

„Nejhorší byl moment, kdy se všichni ti mrtví, co se do mě dostali právě díky Marice, snažili projevit. Ona sama byla kdesi daleko. Nemohla se ozvat. Nemohla udělat vůbec nic,“ povídala May. Rukou si lehce přejížděla po mokrých vlasech a hladila si je do rovna. „Nemám tušení, co by se stalo, kdybychom se nakonec nespojily,“ zašeptala a dívala se ztuhle před sebe.

Pak se nadechla, aby řekla něco dalšího, ale v tom se v kuchyni, opět, objevil Marek. Tentokrát bez škaradého obličeje. Usmíval se.

„Urovnal jsem to. Můžeme začít,“ řekl potěšeně a zase zmizel.

May se podívala na Evu a obě se decentně pousmály. „Není nad to, když si muž vyříká problémy se svou milovanou,“ řekla pobaveně May a s tím obě sesedly ze stoliček a zamířily do Markovy pracovny. Eva se rychle sehnula a vzala svou tašku, i s knihou uvnitř. Třeba se jim bude hodit.

Pološero. Uprostřed pokoje zářila obrazovka monitoru. Lehce podsvícená klávesnice a *vystajlovaná* myš doplňovaly prvotní dojmy. A pod stolem Tower s několika svítíci kontrolkami. Marek se nehodlal vzdát klasické počítačové sestavy. Zbytek Eva neviděla. Netušila, že je „Věž“ nadupaná dokonalou grafickou kartou. Musel se přeci občas odreagovat. Zvukovka jak by smet. Několik disků zabudovaných přímo v bedně počítače. A do toho kvalitní software pro zpracovávání fotek a tvorbu plakátů.

Marek už seděl na svém trůnu, s rukou na myšce, a jezdil po ploše jako zběsilý.

„Takže,“ začala May. „Jak toho Náměsíčníka najdeme?“

„No, zatím si ona našla vždycky nás,“ řekla Eva.

„Ona? Vždycky?“ Zapochoybovala May. Nebyla vždy osobně přítomna tomu, co se kolem dělo. Oba ji v podstatě museli zasvětit do věcí, které znala jen Marika.

„Je to dívka. Tedy chci říci, že to musí být dívka. I když byla zahalená a pokud dokáže, co dokáže, může to být i její... Jak to říct. Maska. Odhaduji na 12 či 13 let. Pravděpodobně velmi schopná a talentovaná. Hodně musí vědět o IT a zároveň magii.“ Zarazila se, když zjistila, že na ni oba dva zírají jako na pravého blázna, co utekl z Bohnic. „No, co? Dokázala poznat, že hledám informace na téma magie, okultismus, symbol pentagramu se spirálou uvnitř. Kdyby se v magii neorientovala, těžko by mi dokázala pomoci.“ Zatnula zuby – zase ta kniha v její tašce.

Oba to shodně, a hlavně kladně, odkývali. „A bude mnohem víc. Dokázala vycítit, že hledám tu právníckou firmu Stoklasa a Green.“

„To si piš, že bude mnohem víc. Našla si mé telefonní číslo, aby mi napsala tu zprávu, když jsme byli u Galerie Nebesa.

„Tak,“ spustil Marek a jeho pravá ruka sevřela myš pevněji. Najel na pracovní ploše svého počítače na symbol prohlížeče Magic a otevřel ho. „Čím mám začít,“ zeptal se do ticha.

„Pokud Vám mohu poradit...,“ řekla z ničeho nic Emma, Markův průvodce skrze Magic.

„Vypnout automatickou poradnu Magic,“ řekl rychle Marek.

„Podpora Magic vypnuta,“ zahlásila Emma.

„Neříkal jsi, že to může napadnout jen mě... a neměl jsi u toho výraz typu *Seš úplně blbá*,“ rýpla si do Marka May.

„Měla jsi pravdu. Jen jsem nechtěl přiznat barvu hned, a ještě před hostem,“ řekl s pokorou v hlase Marek.

„A teď jsi jako král hory. Vid’.“ Začala se smát, a tak vykouzlila úsměv na tváři nejen Markovi ale i Evě.

„Zkus cokoli,“ řekla Eva, když už jí ze smíchu začínala bolet čelist.

„Měl bys začít něčím, co chceme vážně vědět,“ doplnila May. Její hlas zněl skoro až radostně.

„Pochybuji, když napíšu: „Hledám NÁMĚSÍČNÍKA,“ že mi odpoví.“

„Za pokus nic nedáš,“ řekla May a do svého přítele decentně drcla.

„Co to do tebe vjelo? Jsi najednou plná života,“ řekl Marek, a přitom se zase začal nebesky mračit.

„Řekněme, že Maričin vliv je přímo omračující,“ odpověděla. „Hlavně, když jste konečně na chvíli sami sebou.“

Na to neměl co říci. Otočil se zpět ke svému monitoru a snažil se přijít na to, jak ji najít. „Dokázala mě najít na nehlídané IP adrese. Musí mít nějaké způsoby, jak to dělat,“ řekl polohlasem a pak otevřel prohlížeč.

„Najít slovo: NÁMĚSÍČNÍK,“ řekl jasně a čistě.

„Co to děláš,“ sykla nervózně Eva.

„Jdu na to tou nejjednodušší cestou. Třeba se přeci jenom chytne. Pokud je online a má ty schopnosti, které jakože má mít. Pak o nás bude vědět,“ dodal a čekal, co se bude dít. Uplynulo několik velmi dlouhých, nudných a tichých minut. Jen počítač kousal nějaká svá data a do toho decentně hučel jeho vlastní větrák „Fajn. Tak s námi asi nechce mluvit,“ řekl pro sebe, skoro až komicky. Kliknul na ikonu facebooku. Když si všiml pohledu ostatních, jen kývl. „No co, pokud vše vidí, tak ji to alespoň podráždí.“

„Stojíš na tenkém ledě, Marku,“ dodala May a podívala se stranou.

Otevřelo se okno tzv. „Ksichtoknihy“ a Marek si všiml jedné věci, která ho překvapila. Měl žádost o přátelství. Když ji odklikl, ukázalo se jediné jméno...

„A co řekneš teď,“ sykla výsměšně May.

„Ta je opravdu všude,“ sykla Eva a opřela se o opěradlo Markovy židle.

„Jak to dělá,“ sykl Marek a otevřel její profil. V tu chvíli se mu otevřel odkaz stránky, kde byl odkaz na koncert Čtvero Ročních Období. „To si dělá...“ Kliknul na odkaz a otevřela se mu stránka s obchodem věnujícím se plyšovým zvířátkům a u toho reklamní zpráva: Kup si plyšového vlka a získej kupón na dvě další zvířátka v hodnotě 2000CZK. „Co myslíte, že tím chce říci?“

„Když si koupíš vlka, získáš k tomu lišku za dva tácy,“ řekla May. V tu chvíli Eva vyprskla smíchy.

„Jsi blbá,“ sykl zlostně Marek. Drcla do jeho židle, až narazil tělem na stůl. „Ale i tak tě miluju,“ dodal.

„Tak zkus na tu nabídku klinout. Ta vypadá tak ujetě, že by to mohla být vstupenka do jejího vlastního světa,“ řekla Eva. Udělal, jak mu řekla, a pak čekal. Trvalo chvíli, než se otevřela nová stránka s novým odkazem, který ho nasměroval na reklamu týkající se Petřínské rozhledny. „Za dva kliky, získáte vstupenku zdarma.“

„Klikni na to dvakrát,“ vyjekla Eva z ničeho nic.

„Já vím, co mám dělat,“ štekla nervózně Marek. Klikl na odkaz pravým tlačítkem myši a otevřel ho v druhém okně. Pak kliknul na ten samý odkaz levým tlačítkem a otevřelo se nové okno, které načetlo novou stránku.

Tím měl Marek otevřené dvě stránky. Jedna z nich ale nahlásila defekt při načítání souboru JPEG a o pár minut se zavřela. Druhá se otevřela s nápisem: Nekontrolovaný obsah. Vstup znamená riziko. Případný vstup na vlastní riziko.

„Tak, co mi poradí mé našeptávačky?“

„Vstup,“ křikla Eva, jako kdyby na nic jiného nečekala.

„Zkus tu stránku projet nějakým programem na detekci viru. Třeba je to nějaký vir. Projedeš, zkontroluješ a až pak otevřeš.“

Marek udělal, co po něm May chtěla. Projel stránku systémem vyhledávačů virů. Nic nenašel. Pak aktivoval kamerový systém, co detekovat možné další hrozby virové přítomnosti, a až poté ho otevřel.

Otevřela se stránka s možností odkupu akcií v hodnotě 2CZK společnosti, která obchodovala s hnojem. Vedle poutače zářil nápis – VÝHODNÁ NABÍDKA. Pod tím bylo několik obrázků, které se ve svém titěrném rozlišení nedali identifikovat.

„No, myslím, že z nás chce vytlouct duši,“ zamračila se May.

„Nebo prachy,“ dodala Eva.

„Do toho nejdu. Nebudu si kupovat nějaký pos...kakaný akcie hnojařského závodu. To fakt ne. To už raději ty plyšáky,“ zabručel Marek a své tělo natlačil do polstrované židle.

„Co ty obrázky,“ špitla Eva a lehce ukázala směrem na set osmi obrázků.

„Mám se dívat na to, jak vypadá místo, odkud ten hnůj vozí,“ řekl překvapeně Marek a na tváři se mu objevil zákeřný úsměv.

„Bože, zkus to. Všechno ostatní byly jen zarážky, jak nás odlákat, jak nás odradit. Tohle už se někam blíží,“ řekla, a přitom ukázala na jeden z miniaturních záběrů. „Tohle vypadá jako dům.“

„Proč by to dělala,“ zeptal se netrpělivě Marek, a i přes jistou známku nevole položil opět ruku na myš.

„Protože si musí být jistá, že jsme to my, že se jí nesnaží kontaktovat někdo, s kým nechce mít nic společného. Věř mi. S tebou sice mluvila na rovinu, ale mě protáhla přes knihkupectví a nechala mě čekat, než se objevila. Chtěla, aby to bylo zajímavější. Skoro mi přijde, že se chová jako dítě, které si chce jen hrát.“

„Nebo je to fakt ta puberťačka, co neví, jak správně naložit s časem,“ řekla s úsměvem May. Eva se na ni chvíli dívala podrážděně, ale nakonec se jí na tváři přeci jen objevil úsměv.

„Tak fajn, ale je to na vás,“ zašeptal Marek. Kurzor myši najel na obrázek, co nejvíc připomínal dům. Mimochodem – byly tam takové obrázky tři.

První byla opravdu fotka závodu, kde pravděpodobně shromažďují onu drahocennou komoditu, jejíž akcie prodávají. Hlína, traktor a několik v reálu bučících krav – to byl jasný důkaz o tom, že to s prodejem akcií opravdu myslí vážně – v dolní části fotografie bylo drobným písmem dopsáno: *JZD Malá Stráň, Květnice*.

Na druhé byl rozkošný domeček, u něhož stála paní s několika dětmi – dokonalá rodinná fotka. Když klikl na třetí, ztuhl.

Kdyby to šlo, zapnula by se kamera a někdo by stiskl klávesovou zkratku pro screenshot kamery. Všichni tři zírali na monitor, jako by se dívali na ducha. Oči tak vyvalené, že z nichž oční bělmo chtělo vyskočit. Ústa decentně pootevřená v navěky ztuhlém údivu.

Po chvíli naprostého ticha se první probral Marek. Uhnul kurzorem myši na stranu a pak ruku stáhl. „Bylo... teda je to, to, co si myslím?“ Chvilku čekání si mohl zkrátit třeba karetní hrou pasiáns, kterou by pravděpodobně zase prohrál.

„Zdá se, že jo,“ špitla May.

„Vypadá to jako ono,“ potvrdila Mayin názor Eva.

„Holky, to není „zdá se, že jo“. To je to! A vy dvě byste to měly vědět lépe. Ta veranda, ty dveře, to okno v prvním patře, kde jsem viděl Stuarta Marsdena. Tohle JE prostě Sluneční dům!“

Jak to řekl, objevil se mu vzkaz na stále ještě otevřené stránce facebooku. Od Náměsíčníka.

Náměsíčník: Skvělé! Přišli jste na to.

„Mám odpovědět,“ zeptal se Marek

„To si piš,“ vyjekla ze sebe Eva, až sebe samu vyděsila.

Marek: Jak můžeš vědět, že tu nejsem sám?

Náměsíčník: Budu se snažit, abyste si koupili pár plyšáků, akcií od hnojařské velmoci... No tak velké to tam zase není, ale kvalitní to je. A pak vám tu naservíruji důkaz místo slibů a vy mi nebudete věřit, že vím, kdo všechno sedí u tebe? Marku! Prober se!

Marek: A dozvím se, kdo jsi?

Náměsíčník: Jdeš do toho zhurta, Marku.

Marek: Snažíme se zjistit, komu vlastně máme pomoci, ale bez tvé pomoci to nedáme.

Náměsíčník: Tak daleko můj zrak nevidí. Nemám schopnost vidět minulost jako ty Marku, nebo budoucnost jako Eva. Vidím přítomnost, ale v úhlech, které vy nevnímáte.

Marek: Takže máme použít naše schopnosti? *Ztuhl*. Jak o nich... Už mlčím. Vlastně už nepíši.

Náměsíčník: Budu muset končit. Už nemám dost sil. Ty léky, co dostávám, jsou příliš silné a občas mě nakopnou tak, že mé vědomí zase naskočí. Marku, použij fotky, které jsi pořídil během toho požáru v galerii. Víím, že máš strach, cítila jsem ho s tebou, ale jinak se nehnete z místa.

Marek se nestihl ani rozloučit, když se Náměsíčník odhlásil. „Co teď,“ zeptal se po chvílce. Byla stejně záhadná jako kdykoli předtím. V podstatě jako vždy, když s ní někdo komunikoval.

Eva si zase připomněla, co má ve své tašce.

„Budeme se muset podívat na to, co dalo mě a Mariku dohromady,“ zašeptala May.

„Myslíš její smrt,“ procedil mezi zuby Marek a nejistě se zadíval na několik čar, které se táhly na pracovní desce. Byly připomínkou toho, jak se snažil horlivě dát dohromady projekt, který oťrásl jeho klidným a tichým já. Reklamní kampaň jedné společnosti, která prodávala stroje na posilování. Měl nafotit pár snímků lidí, kteří by do podobného místa nikdy v životě nevkročili – tím se málem pohřbil a ve stresu udělal několik rýh přesně do tohoto stolu. Vždy, když se dostal do podobné stresující situace, zadíval se na ty pozůstatky jeho selhání, a snažil se uklidnit.

„Jo. Myslíš smrt Mariky,“ odkývala mu May.

Teď ty čáry na stole byly ještě výraznější.

Slabá světla v obývacím pokoji jen decentně rezonovala a dodávala prostoru mystickou hloubku. Markův byt nebyl velký, ale v tuhle chvíli působil jako oceán. Naprosté ticho, které prostoru vládlo, ještě zvýrazňovalo hranice, co v tu chvíli vznikly.

May stála u okna v ložnici a dívala se do noci. Očekávala, že dostane nějakou odpověď na to, co se svým životem má dělat, když už není tím, kdo by ho dokázal ovládnout. Jako Marek se i ona bála toho, že by její tělo mohla naplno ovládnout Marika, a ona, May, by zanikla. Její duše by se prostě vytratila. Ta myšlenka byla jako nemoc, na níž neexistují účinná antibiotika, která by jí zastavila či alespoň zpomalila. Nakonec to dívka s rovnými vlasy havraní barvy vzdala a na chvíli ten pocit bezmoci zahrnala pryč.

Eva seděla na pohovce tmavě hnědé barvy, která jí víc připomínala to, co lidé vyrobí, když jdou na záchod než barvu kožešiny, kterou původně měla mít. A snažila se skrze fotky, které ležely všude na stole před ní, i pod stolem, zjistit, co se tu vlastně děje. Jenže ona nebyla Marek, neviděla ve fotkách nic, co by jim jakkoli pomohlo. Ona měla svou můru, přelétavé a nevyzpytatelné stvoření z říše, kterou popisovala kniha z katakomb pod Pražským Hradem. Chtěla se po ní natáhnout a dozvědět se něco víc, ale měla strach. Z odhalení, z lhaní, z utajování předmětů, které jim třeba mohly pomoci. Ona si ale v nitru nemyslela, že by jim ta kniha pomohla. Pročítala si jí, jen kousky, tu a tam. Popisy vlastností a událostí. Příběh o Bohem i Satanem zavrženém městě, které svou pomoc hledalo v podzemí. Připomnělo jí to seriál, co vysílala stanice SyFy – Svatyně, Sanctuary, se to jmenovalo. O mystických bytostech, upírech, vlkodlacích, vílách, světě pod tím naším – Podzemšťané nebo tak něco. To byl jen seriál – holá fikce. I v tomto příběhu je plno fikce – Autor ale nepopisuje, co tam záchranná skupina našla. Popsal přeci jen jejich návrat a spásu, kterou přinesli.

Eva se oklepala. *Blost*, zašeptala a dál se probírala fotkami.

A pak tu byl Marek. Stále seděl u svého počítače a snažil se zjistit co možná nejvíc. Procházel jednu fotku po druhé. Fotky, které krok za krokem odrážely to, co se stalo oné osudné noci. Prošel zatím všechno – promo fotky s May na Staroměstském náměstí. Lamy kolem ve finále výsledný produkt natolik změkčily, že se mu to začínalo opravdu líbit. A pak tu bylo ještě několik dalších snímků. Ani netušil, že i poté, co z náměstí odešli, ještě něco fotil. Pokrčil unaveně rameny a propnul prsty na nohou. Ozvalo se tiché, zlověstné křupnutí.

V jeho očích se však během chvilíčky odrazila mrzutost a po tváři se rozběhlo několik nezastavitelných vrásek času. Většina fotografií byla rozmazaná a díky kouři a ohni velmi špatně čitelná. I tak si z těch pár fotek musel vybrat alespoň jednu a celou událost projít ještě jednou skrz na skrz. Nebál se, že by se mu to nepovedlo, začínal schopnost ovládat, a v celé té situaci viděl, víc než cokoli jiného, výzvu. Pokud ta osoba, kterou mají najít, byla při události Galerie Nebesa, musela být právě někde ve zmešti před ním. V tuhle chvíli to bylo to jediné, čeho se mohl chopit.

Náměsíčník by nelhal, napadlo ho a uvědomil si, že to bylo jen jeho vlastní zbožné přání. Zavřel oči. Jako kdyby se snažil poslouchat, co mu fotky na monitoru řeknou. Jejich vibrace, které se mu nepatrně přelévaly do těla, byly jako otisky prstů. Každá fotka měla svou originální vlnu a jiný náboj. Postupně z nich vystupovaly na povrch ty, co byly výraznější, ne v barvách, ale ve své osobitosti. Ostatní se ztrácely za nimi. Až nakonec se z tvarů stala jedna jediná. Ta, co mu v ten moment nejvíce imponovala.

Čím více se Markovi líbila, tím víc se její rezonance odrážela v jeho vlastní mysli. Barvy, které byly překryty kouřem, popelem a ohněm, byly sytější. Obrisy lidí se stávaly výraznějšími. Stačilo se do ní jen ponořit.

Nebe se zprvu zdálo být jen jako jedna, velká, šedočerná čmouha – bez stálých a jasných tvarů, bez hvězd, bez střež bránících ve výhledu. Markovy oči postupně začínaly rozeznávat jednotlivé detaily. Z rozmazaného světa tak postupně na oblohu přicházely hvězdy, zářící z minulosti až do budoucnosti. Jako majáky křičící o svou pozornost. Pak je ale překryl mrak. Mrak odlišný od těch, které na obloze vidáme každý den. Byl plný kouře a štiplavého zápachu. Pálil v očích, v nose, a dokonce i v ústech. Popel, který byl větrem roznášen na metry daleko, brzy zakryl i ty z hvězd, co zářily nejvíce.

Během chvíličky Marek cítil vlhkost pod nohama, oheň šířící se z patra do patra. Slyšel křik těch, co se snažily přežít. Nářek brzy prořzl jiný zvuk. Byl blíž. Nedal se popsat jako ty ostatní kolem něj. Na rozdíl od nich to nebyl nářek, ni pláč či pouhý vzdech někoho, kdo v ten moment odešel na onen svět.

Nejprve se zdál být ženský, ale pak ho Marek vnímal spíše mužský. Otočil hlavu stranou a viděl May, jak stojí vedle Markovy dokonalé kopie. Viděl sebe svírat fotoaparát, který udělal právě tuhle fotku. Marek, co byl jen duchem v této napjaté chvíli, zvedl nejdřív hlavu směrem, odkud vnímal přicházející hlas. Pak ho následovaly i jeho oči a zaznamenaly poryv popelu, který poletoval okolo jako sníh. Náhlé narušení prostoru lehounce zazářilo v neskutečné namodralé barvě a pak se trhlinka v popelu přelila blíže k nic netušící May a Markovi.

V ten okamžik to věděl. Zbytek Maričiny duše. Prokousával si cestu prostorem i časem až ke svému cíli, ke své Nádobě Mrtvých. Takto tedy to kouzlo vypadalo v praxi, napadlo ho a lehce se usmál. V ten stejný mžik se oklepal. Uvědomil si, že tohle není důvod, proč vstoupil právě do téhle fotografie. Náměsíčník ho navedl na toto místo v minulosti, protože tu měl najít ty, které podle Náměsíčníkovy informace, „nutně“ potřebovali. Ale k čemu?

Přestal pozorovat úchvatnou záři, kterou duše Mariky ozařovala okolí, a začal se rozhlížet. Přes lidi zmateně pobíhající kolem to bylo složitější, než si mohl představit. Stále počítal v faktem, že to jsou opravdu živé bytosti.

Měl by je poznat, řekla mu, tedy pokud by se to tak dalo nazvat. V tuhle chvíli vypadali všichni zúčastnění stejně. Všichni měli popelavé tváře, vlasy i oblečení. Někteří z nich pravděpodobně stihli utéct z hořícího pekla, protože ošacení, v němž postávali v ulici Na Příkopě, připomínalo molo z módní přehlídky, které právě zachvátil oheň, a hasiči si zatím dávali pauzu při pohledu do šatny, kde se modelky převlékaly.

Po důkladnějším pohledu, mu v jednu chvíli ztuhly rysy v jeho dosud relativně klidném obličejí. Všiml si skupinky přeživších, kteří otupěle postávali u paty Galerie Nebesa. Jejich tváře měli natolik omámené grimasy, že to vypadalo, jako by právě prošli zmrtvýchvstáním. Pod očima ztmavlýma od kouře se jim usadily temné kruhy vyčerpání, vlasy získaly bělostný odstín s šedavým nádechem a jejich celkové vzezření nepůsobilo zrovna zdravě.

Co Marka v tu chvíli zaujalo, byla naprostá absence strachu. Jistě, tvářili se podivně, ale strachem to rozhodně nebylo. Možná že právě ten šok z katastrofy je připravil i o strach, jeden z prvotních instinktů člověka, zamyslel se Marek a snažil se dívat se jinam, ale jeho pohled se k nim vždy stočil, i přesto, že si oni na oplátku jeho vůbec nevšimli. A vlastně si ho ani všimnout nemohli. Fyzicky tam v tu chvíli nebyl. Jejich pohledy smrti směřovaly jinam. Ve tváři se jim zrcadlila ubohá lítost okořeněná skrytou závistí a možná i žárlivostí.

*Byl jimi natolik zaujat, že se podíval, jakým směrem se dívají, koho tak nevráživě probodávají pohledy a zároveň ho rovnou i politují. Než se ale jeho oči zaměřili na jejich cíl, došlo mu to. Jako zpětná reakce. Vazba, která už byla jednou vytvořena a teď jen rezonovala všemi směry, jak do minulosti, tak do přítomnosti. May. Jejich cílem byla May a ta prokletá **nádoba mrtvých**. Ale proč? Jeho mysl tu odpověď přímo vytáhla z rakve, do níž tyto těla někdo v budoucnu uloží. Všichni, co stáli u paty domu, kde právě teď hořelo, byli mrtví. Byly to pouze duše, které viděl jen skrze hledáček fotoaparátu. Proto se dívali po May. Za chvíli se spolu s Marikou vtěsnají do jednoho jediného těla.*

Nechtěl to vidět. Být svědkem, jak se z May stane Nádoba Mrtvých a pak se všechny ty duše budou snažit procpat se skrz její vlastní ven. Během chvíličky se všichni mrtví, kterých kolem bylo pozeňnaně, přesunuly k May, která je vidět nemohla. Téměř ji skryly před reálným světem a

Marek se otočil a snažil se dívat jinam. „Cíl,“ zašeptal. „Soustřed' se na cíl. Proto jsi tady. Abys je našel,“ šeptal si pro sebe. Poslední větě dodal o něco víc energie, aby tomu rozhodnutí dal větší váhu.

Začal se zase rozhlížet, ale už ne k místu, kde byla May a jeho maličkost. Celá ulice se postupně začínala měnit v neprostopnou past. Všude se kupili čumilové, co chtěli vše VIDĚT a VYFOTIT. K tomu se

sem blížili HASIČI a SANITKY z nejbližších nemocnic. Několik strážníků od Městské Policie už začínalo rozhánět první z těch, co tam neměli, co dělat.

Markovi v tu chvíli došlo, že už je tu příliš dlouho. Za chvíli se fotka rozpadne na malé částičky. Uvědomil si, že nemá vůbec tušení, co by se stalo, kdyby tu zůstal delší dobu. Jak vlastně dlouho ve fotce může zůstat? Ať tak nebo tak, fotka mu dál do budoucnosti nedovolí jít. To, co hledá, musí najít tady. Tady v bodě, kdy Marika a její tak zvaná armáda obsadí Mayinu duši.

Ale kde je má hledat? Jak vypadají? Je to muž, žena, dítě? Jsou dva? Nebo tři? Náměsíčnice, jak by jí měl správně nazývat, byla stejně záhadná jako vše, co bylo kolem ní. Podíval se ke Galerii. Tam nebylo nic, co by mu pomohlo. Jen na druhé straně úzké uličky kostel a od Galerie směrem k Václavskému náměstí obchod s obuví. Přes ulici Na Příkopě pak nákupní galerie Myslbek. Zvedl hlavu a chtěl se nadechnout čerstvějšího vzduchu.

„Bože, kdyby se tak dal zastavit čas,“ sykl si pod lehounce rašící vousy. Chtěl si při tom i dupnout, aby umocnil emoce. Netušil, co se stane. Celá ulice se rozzářila. Ale ne jako by se rozsvítilo světlo v komoře. Spíše to připomínalo ozáření z blesku u fotoaparátu. V ten mžik, když světlo pohaslo, se vše kolem něj zastavilo – May, mrtví i oheň a všude poletující popel, hvězdy na nebi i ručičky na hodinách.

Marek vydechl. Několik minut strávil dumáním nad tím, co se stalo. Potřeboval by pořádnou ránu do hlavy, aby se i jemu takhle rozsvítilo. Zadíval se na ve vzduchu visící chomáč ohořelého papíru, který byl nadnášen větrem do výšin temného nebe. „Jsem ve fotografii. Jsem jen v zachyceném úseku, který se nikam neposouvá.“ Začal mluvit sám pro sebe, a přitom se mu vše dávalo dohromady. „Jen já můžu vidět lehce do minulosti a přejít do velmi blízké budoucnosti – na okraj fotografie. Nikdy by mě ale nenapadlo, že bych mohl opravdu moment ve fotce zastavit.“

Odstoupil. Byl si jistý, že je tady někde najde. Nějaké vodítko tu pro něj muselo být připraveno. Ne pro Marka, co právě stál u May, ale pro toho, který se sem vrátil. Dokázal vidět mrtvé, co chtěli získat své místo v těle jeho dívky. Viděl namodralou záři Mariky Svatošové, jak si to klestí skrz překážky až ke svému cíli. Mohl by tedy dokázat číst „mezi řádky“? Jako když se žáci snaží přijít na to, co tím chtěl básník říct. Byl tím žákem a fotka byla básní. Zároveň byl básníkem, který tu báseň sepsal.

Na jeho tváři se rozehrál mírný úsměv. Musel začít vnímat okolí jiným pohledem. Přesně tím pohledem žáka, který čte báseň. Snaží se v ní rozklíčovat jinotaj, metaforu či hyperbolu, označit správně typ verše.

Pojítkem mohlo být cokoli. Sloup polepený plakáty, které vysloveně křičely o pozornost – Upoutávka na nový film, další díl časopisu, který vychází již druhý měsíc pouze v internetové podobě. Marek sjel pohledem níž a dál. V jeho očích se odrážel další plakát – další fotografie v sérii budov, které prošly renovací díky RedGenu – tentokrát Galerie Nebesa. Jeho oči chvíli po plakátu těkali, aby si jeho mozek zapamatoval co nejméně detailů. Pak se zase pohledem vrátil ke sloupu. - Ztratil se pes – Labrador. Slyší na jméno Kačaba. Volejte číslo: 748 250 895, číslo je zpětně aktivované pro volání zdarma. – Lektor latiny, kdo má zájem, piště na mail latinlive@gmail.cz, pouze vážně. Pak následovalo několik nelegálních reklam na „legální“ akce.

Najednou pocítil zvláštní tlak, který rozvíbroval jeho srdce, a svět ve fotografii se dal zase do pohybu. Marika a ti druzí zmizeli v May. Popel stále poletoval divoce ve vzduchu a oheň se i nadále nedařilo zkrotit.

Podlomily se mu kolena a jeho ruce se mu chvěly, jako kdyby vypil víc méně kvalitního vína, než měl. Snaha o ovládnutí fotografie ho stála patrně víc energie, než ho mohlo napadnout.

„Neboj,“ řekl tichý dívčí hlas. Jeho tón i barva byly jako pohlazení na duši pro jeho uši. Jako kdyby k němu promluvil anděl.

Otočil se a díval se do tváře, jež v kápi skrytá byla. Spatřit však mohl její bradu, která měla dívčí rysy, což ho utvrdilo v jeho domněnce, že to opravdu bude jen dívka v mladistvém věku.

„Ty jsi...“ Větu nedokončil.

„Náměsíčník, jak mi říkáte. A vlastně – jak si i já říkám“ V hlase byl cítit pobavený tón. „A pokud ses chtěl zeptat, tak ne. Nejsem tady a v ten večer jsem tady taky nebyla. Má duše prostě pluje, kam se jí chce. Jsi tady. Nic víc nepotřebuješ znát. Stačí tu prostě být. Ve správný čas, samozřejmě. Pak už to půjde samo“ řekla klidně.

Při jejích slovech ho zamrazilo, ale netušil, co má na to říci. Byl zmatený. Nejdřív ho sem naviguje, aby v minulosti našel nějaké lidi a pak to celé jednou větou smete ze stolu?

„Všechny indicie už máš. Teď stačí se jimi řídit.“ Její hlas se při posledních slovech, která říkala, jako kdyby tekla med, vytrácel. Tělo zahaleno kutnou až na zem se postupně vytrácelo, až z ní zbyl jen prach a pak už jen jeho oči zíraly na prázdný prostor před ním.

Jak se tu Náměsíčnice objevila, tak zmizela.

Kdykoli předtím by byl v pohodě. Už si zvykl na případný pocit tísně. Vracet se z fotografie do reálného světa nebyla žádná zábava. Nebylo to jako otevřít dveře a vstoupit do jiné místnosti. Teď to bylo jiné. Šlápnul na křehký led, který se pod ním propadnul. Cítil ledovou vodu, co ho zabalila do mrazivého a těžkého objetí a nechala ho klesat do temnot.

Jak se blížil k vodní temnotě, spatřil potopenou Galerii Nebesa. Přitahovala ho k sobě. Měl pocit, že musí křičet, ale nemohl. Blížil se ke vchodu do masového hrobu, který kdysi oslavoval kulturu, ale teď snad jen samotnou smrt.

Ucítil dotek na rameni a pak ho někdo trhnutím dozadu vrátil zpátky do reality. Celý jeden svět zmizel a přišel druhý, starý, i když ho Marek vnímal jinýma očima než před několika dny.

„Tak co,“ spustila Eva.

„Co jsi viděl,“ doplnila ji May.

„Kde je budeme hledat,“ pokračovala Eva.

Nadechl se. Měl pocit, že musí začít vykašlávat vodu, aby vůbec mohl začít mluvit. „Mluvil ... jsem.“ Mezi slovy dělal nebesky dlouhé pauzy. „s Náměsíčníkem... Prý... dokáže Mezi realitami nebo Tak něco.“ Vydechl.

Ani jedna z žen v místnosti z toho nebyla příliš moudrá. Obě se na sebe podívaly a několik vteřin jen zíraly jedna na druhou a mlčely.

„A říkala něco,“ zeptala se po čase May. Měla jinou barvu očí, která značila přítomnost Mariky v jejím duševním já. Zase. Marek si při pohledu na ní vybavil ty desítky mrtvých, které se do ní přesunuly. A ta myšlenka, kterou už párkrát zahnal do nevědomí, zase vyplula napovrch. Soucítit s ní teď mnohem víc.

„Řekněme, že byla tajemná jako obvykle. Mluvila o tom, že všechny indicie mám u sebe.“

„Jaký indicie? To si hrála na otce Fourase z Pevnosti Boyard,“ vyjekla překvapeně Eva.

*„Z místa, kde jsem byl, jsem viděl jen plakáty a reklamy,“ odpověděl Marek. Ty, které někdo v reálném čase sundal a vyhodil. Nedokázal Evě a Marice povědět celou pravdu – o Marice, May, mrtvých. Odlepil se od židle a vstal. „Musím na čerstvý vzduch.“ Pořád cítil, že se topí. *Jak je možné, že mám z přechodu zrovna takovýhle pocit,* zamyslel se.*

„Jaký indicie,“ přitlačila Eva.

„Já nevím,“ odsekl Marek. Cítil se vyčerpaně. Nechtěl začít rozpitvávat něco, co by bylo na dlouho, ale při pohledu na Evu nebylo zbylí. „Ta dívka prostě jen řekla, že mám všechny indicie, abych je našel a že přes ně, pak najdu i ostatní. Jediné indicie, které tam byly, jak už jsem řekl, byly reklamy, plakáty a tak. Byl tam člověk, co vyučuje latinu, někdo, kdo hledá psa, nový díl nějakého magazínu přes internet a nová fotokolekce Galerie Nebesa.“ Zamračil se. „V podtextu bylo něco o RedGenu,“ řekl Marek. Už vstal od svého počítače a vcházel do chodby.

„Říkáš RedGen? Ten RedGen, co má pod kontrolu katedrálu svatého Víta? Co jsem díky němu skončila v těch katakombách, o nichž nikdo neví?“ Evin hlas zněl jako z hororu.

„Takže jsou dobří,“ sykla tázavě May.

„Rozhodně z nich takový pocit nemám.“ Marek si jejích slov nevšímal. Vnímal je, ale už neměl sílu na ně reagovat. Potřeba čerstvého vzduchu byla čím dál tím intenzivnější. Zastavil se v kuchyni a Evu měl v závěsu. Všimla si, že Marek se napil vody a bez slov prošel kolem nich a zamířil do ložnice, kde byly dveře na balkon. Otočila se na May a, jako by ji nejdřív chtěla zpražít pohledem, ale na poslední chvíli si to rozmyslela. „Můžu použít jeho počítač,“ zeptala se potichu May. Nemělo smysl Marka jakkoli rušit.

„Když nebudeš mazat jeho fotky... tak bys asi mohla, zašeptala May a ohlédla se za Markem. „Já ho jdu raději pohlídat. Vypadá kupodivu vyčerpaně. Trochu mě to děsí“

Jejich oči si své záměry odsouhlasily a pak se každá vydala ke svému cíli.

Bylo zajímavé, jak rychle si Eva přivykla myši a klávesnici Markova počítačového světa. Její mysl, zatímco její ruka na myši lítala po pracovní ploše sem a tam, se začínala více soustředit na to, jak se všechno rychle měnilo. Od té podělané nehody, terapie, můra, Galerie Nebesa, mrtví, mluvící sochy, katakomby, kam dosud nevkročila živá noha, nebo si to alespoň myslela. Ty podivné dveře s ještě podivnějšími ornamenty, záhadná prastará místnost nad dlouhými schody a nakonec tohle.

Jako kdyby to byl jen zlý sen, a ona se probudí a půjde do školy. Odpoledne si sedne se svými kamarády v blízké kavárně a dá si Latté, večer půjde s Tomášem do kina, přespí u něj, a možná se i pomilují. On jí řekne, že jí miluje a ráno jí probudí čerstvá káva a jeho rty u jejího ucha šeptaající trapnou větu, co jí říkala maminka: Dobré ráno, škola volá.

Podívala se na otevřené okno Magiku. Nemohla ho používat. Nebyla Marek a Emma, jak ho Marek pojmenoval, by vše vypnula. Kurzor blikal na stavovém řádku pro vyhledávání.

„Fajn,“ sykla a začala psát.

Obloha se v tu noc kabonila na celý svět. Mraky velmi rychle překryly noční hvězdnou oblohu a Praha se musela spokojit s něčím, co připomínalo naoranžovělou mlhu. Bylo jasné, že na to má vliv pouliční osvětlení a další vychytávky moderní civilizace.

Se skloněnou hlavou se Marek díval do stromů u jejich domu. Snažil se vyčistit si hlavu. Od událostí, co se staly, i od scény z fotografie. Nedaleko zaštěkal venčící se pes a donutil tak Marka hlavu na chvíli zvednout. U nohou si i tak všiml stínu. Věděl, že je to ona. Ani se nemusel otáčet. Její vůni by poznal všude. Poznal by ji i přes milion vrstev padlých duší z Tartaru.

Dotkla se ho jemně prsty. Cítil je přes tričko, co měl na sobě. I přes chlad, který venku panoval, nepocítoval Marek zimu. Pak mu přejela výš, po šíji, do kadeří jeho černých vlasů. Ještě o něco víc se přiblížila.

Otočil se a díval se do jejích asijských očí, které byly maličko jiné. Pořád v nich viděl rysy jejich romské kamarádky z dětství. Marika se teď sice neprojevovala, ale stop po sobě zanechávala čím dál tím víc. Třeba se jednou probudí a místo May, bude opravdu ležet vedle Mariky. Její husté tmavé vlasy ho budou šimrat po obličejí, když se k němu přitulí a on to nevydrží. Přitáhne si jí k sobě a jejich rty se střetnou. Poprvé by byl May nevěrný, i když fakticky – je to pořád ta samá osoba. *Zase ta vražedná a ničící myšlenka.*

V ten moment se vzrušil. A to tak, že to May neuniklo. Ani netušil, co se stalo, a vše se k němu dostávalo jako zpomalený film. Její ruce byly najednou všude. Na jeho krku, na tvářích, na šíji, ve

vlasech. Přitiskla si ho k sobě, aby cítil i on její nadrženosť. Kdyby nebyly dveře do ložnice otevřené, určitě by je vysklily.

Ustlaná postel se pod nimi prohnula, když ji Marek hodil do peřin. Větrem létaly kusy oblečení jako listy ve větru. Jejich rty na sebe dravě narážely a jejich těla se změnila v magnety, co se přitahují. Dotkl se pravé bradavky a ona jen slastí sykla. Pak to zopakoval u druhé, a když se ozval další sten, odmítal se Marek držet zpátky.

V jeden moment, měl Marek pocit, že během jejich žhavého milování, musela do hry opravdu vstoupit i Marika, ale nechtěl se jí ptát. Když do ní proniknul, byly všechny jeho nevyřčené otázky kolem Galerie Nebesa, za mléčným sklem. Člověk věděl, že tam něco je, ale nemohl to popsat.

May začínala vzdychat intenzivněji a on jí chtěl dát všechno, a tak učinil další riskantní krok, který by ji posunul blíže vyvrcholení. Levou ruku zabořil do jejích vlasů a pravou vsunul mezi její klín a jeho tělo. Slastí zavrňela a přivřela oči.

Téměř už i on byl na pokraji této horské dráhy.

Ještě několikrát sebou trhnul a pak se vše ponořilo do blažené nevědomosti. Poslední, co viděl, byla spokojená tvář jeho přítelkyně. Na několik vteřin si mohl být jistý, že pod ním leží Marika.

Pak zavřel oči a nechal se unést okamžikem a její vůní.

Ráno snad přišlo hned, jak Marek zavřel oči, nebo z toho měl alespoň takový pocit. Celé tělo ho bolelo. Netušil, jak se dostal do postele a chvíli mu trvalo, než mu došlo, co vlastně s May dělali. Jako výmaz obří gumou, tak mu to připadalo.

Ještě v posteli se posadil a opřel se o pelest. Vedle sebe měl prázdno, ale když se dotknul místa, kde musel někdo ležet, bylo ještě teplé. May tedy musela vstát chvíli před ním.

V tom se rozrazily dveře, a jeho napadlo, že by je měli pravděpodobně vysadit.

„Káva je na stole,“ halekala radostně May. Marek jen zamrkal. Nepochopil, co ji udělalo tak šťastnou.

„Stalo se něco, že jsi jako čínský bůh srandy,“ vyštěkl, ale únavou to spíše působilo jako kvíkání.

„Skoro. Víš. Zatímco my dva jsme, ty víš co, Eva propojila ty indicie. A našla to. Tak pojď, ať ti to může říci sama.“ Skoro až zavýskala radostí a zmizela v chodbě.

„Cože,“ vyštěkl. Už podruhé, ale tentokrát doopravdy. „Cílem má být Galerie Nebesa? A dnes?“ Eva se nadechla. Chtěla něco říci, ale netušila, co. Připadala si vyčerpaná. Celý zbytek noci hledala na internetu všechny možné souvislosti a pak na to kápla.

„Nech ji mluvit. Zní to logicky. Evo, řekni mu,“ pobídla Evu May a usmála se. Bylo vidět, že drobet erotiky dokáže zázraky.

Eva se napila kávy a spustila.

A náhle tu opět byli. Stáli před páskou Policie a čekali. Temnota se zevnitř sice ven linout nemohla, ale jako zvíře připravené zaútočit čekala uvnitř. Za prahem do budovy. V neznámou ohořelých sloupů, dekorace a výkladních skříní.

„Jsme si tou teorií jistí,“ řekl po chvíli Marek. Pořád nedokázal rozdýchat, že je Náměsíčnice celou dobu vodila za nos, a neřekla jim, že jejich cílem, bylo navštívit Galerii Nebesa. Vlastně TO přesně řekla, jen on to nedokázal pochopit.

„Jsme si tím stoprocentně jistí,“ řekla odhodlaně Eva. Náměsíčnice vždy odkazovala na Galerii Nebesa. „V sms zprávě, odkazem na fotky, které jsi tu udělal, a pak ty reklamní plakáty – Volala jsem dnes ráno na číslo toho e-zinu pro ženy. Prý sem v poslední době poslali jednu svou reportérku, aby o budově napsala článek.“

„E-zine pro ženy chtěl napsat článek o požáru dekády,“ překvapeně vyjekl Marek a zasmál se.

„Jsou to průkopnice. Psali o vojácích v Afghánistánu, jedna z nich dokonce vyzpovídala Obamu. Nesměj se,“ okřikla Marka Eva, když viděla jeho tvář. „Další indicie – fotokolekce Galerie Nebesa. Vyjde příští týden. Volala jsem do té redakce, co dávala fotky dohromady. Nějaký lehce vystresovaný muž, podle tónu v hlase, bude asi gay, mi řekl, že fotky Galerie opravdu dělali, ale autor fotek před chvílí nutně někam odešel. Takže to je neznámá, ale pořád – odkaz na Nebesa je jasný. Pak tu máš samotný koncert Mariky – bum – další odkaz. Prostě všechno míří sem. I ten blbej RedGen, který pracuje s organizací Starkov – organizací, co přímo vlastní tuhle budovu,“ řekla Eva a ukázala směrem k ohořelému zdivu.

Nakonec uvěřil všem důkazům. On a May udělali krok ke galerii, ale Eva zůstala stát na místě.

„Co se děje,“ zeptal se Marek, když si všiml, že se její tvář změnila. Skoro zbledla. Energie, kterou měla, během vteřiny zmizela.

„Nemůžu,“ sykla potichu Eva. „Nemůžu dovnitř. Mám pocit, že bych začala zvracet. Ten večer jsem zbaběle utekla. Neřekla jsem nikomu nic.“

„Myslela jsi, že se to nestane. Nemůžeš za to.“

„Možná můžu, možná ne. To už nezjistíme. Já prostě vím, že tam vkročit nemůžu. Nedám to. Jsem prostě zbabělá.“

„A vystrašená,“ dodal Marek.

„A vystrašená. Raději tu na vás počkám.“

To Marka i May, zneklidnilo. „Jsi si jistá?“

„Jsem. Budu tady. Budu hlídat, jestli sem nejde nějaká policie. Číslo na vás mám.“ Instinktivně vzala do ruky mobilní telefon a začala v něm hledat jejich kontakty. Když je našla, pokývala.

Markovi se to nelíbilo. Koneckonců byl to její nápad – jít sem – na místo činu, ale nakonec, co mohl udělat – dotáhnout jí dovnitř? Vlákat ji na bonbon nebo kus slaniny? „Fajn. Kdyby něco volej nebo budeme volat my.“

„Vypadáš bledě. Dej si nějaké pití. Osvěž se,“ řekla až moc starostlivě May.

„Teď z tebe cítím,“ začal Marek.

„Mariku,“ polekala se May.

„Tvou matku, May.“ Usmál se a tím z ní vydoloval úsměv, který zbořil veškerou paniku, která jí zaplnila hlavu.

Viděla je mizet ve tmě budovy z hororu a sama se rozhlédla po nejbližším občerstvení. May měla pravdu. Eva opravdu potřebovala tekutiny. Její kroky se vzdálily od Galerie Nebesa. V tu chvíli netušila, co všechno Marek a May v galerii najdou a co to bude znamenat pro jejich budoucnost.

Konec 9.dílu